
Minneord

OSS IMELLOM

OSLO, 2.1. 2003

CARL-IVAR DAHL, DAGFINN GEDDE-DAHL, ASTRID NØKLEBYE
HEIBERG, BJØRN ØSTBERG

Vår kjære venn og gode kollega Ragnhild Husby døde 17. desember 2002 etter over to års sykdom. I første omgang så det ut til at god behandling, hennes vitalitet og livsvilje skulle vinne over kreften. Vi tillot oss sammen med henne å bli optimistiske. Hun hadde så mange forventninger til livet videre. Hun skulle bruke tid og energi på alt hun var opptatt av – fra samværet med familien, ikke minst med barnebarna – og sine mange artistiske og praktiske interesser, evner og ferdigheter. Sorgen og skuffelsen var vond da det ble klart at en livstruende forverring satte inn. Likevel var Ragnhild ukuelig og nektet å gi seg. Dette var et typisk trekk hos henne både privat og profesjonelt: Problemer skal løses, vansker skal overvinnes. Men denne gangen bar det ikke.

Hun ble født 1. mars 1936 i Oslo, og var den eldste av fem søsken. Hun tok medisinsk embetseksamen ved Universitetet i Oslo i 1961. Etter turnustjenesten videreutdannet hun seg i attføringsmedisin, og ble spesialist i 1971. Attføringsmedisinen vekket interessen for psykiatri, og hun ble spesialist i psykiatri i 1976. Hun hadde sin kliniske tjeneste ved Aker sykehus, Statens attføringsinstitut, Universitetets psykiatriske

klinikk på Vinderen, Gaustad sykehus, Åsgård sykehus og Dikemark sykehus. I det tiåret Ragnhild og Gunnar virket i Tromsø kom hun til å spille en viktig rolle, dels i sitt professorat ved Institutt for samfunnsforskning, og spesielt som sjeflege ved Åsgård sykehus i en kritisk periode. I 1990-årene arbeidet hun aktivt med evaluering av psykiatriske helsetjenester og var også i en periode forskningsleder i Program for helsetjenesteforskning. De siste årene var hun knyttet til Diakonhjemmets sykehus, der hun virket som en stimulerende og omsorgsfull forskningsveileder.

Det som faglig lå Ragnhilds hjerte nær, var forskning og administrasjon, ved siden av en dyp interesse for psykoterapi. Hun var fra 1970-årene en av drivkreftene i psykoterapiforskningens etablering i Norge, dels som en sentral person i forskergruppen knyttet til den store psykoterapiundersøkelsen ved Universitetet i Oslo, dels fordi hun førte materialet frem til den første doktorgrad her til lands innen dette feltet. I 1983 forsvarte hun sitt arbeid for den medisinske doktorgrad. Hennes forskningsarbeid var opptakten til omfattende forskningsvirksomhet innen psykoterapiområdet gjennom de seneste tiårene.

Hennes organisasjonstalent ble også brukt til de store, glade fester for venner og familie, hjemme og på hytta, gjennomført lekkert, raust og hyggelig.

Allerede tidlig i studiet møtte hun medstudenten Gunnar, som ble hennes livspartner i et samliv preget av et kjærlig og respektfullt fellesskap. Familien var viktig for Ragnhild – Gunnar, de to barna Jan og Anders og de sju barnebarna, som har fått oppleve at farmor så til de grader har vært til stede for dem. Stor var hennes glede og takknemlighet over å få møte familien under sine besøk hjemme også i de siste vanskelige og tunge faser av sykdommen.

«Det er rart å tenke på at jeg ikke skal være til mer,» sa Ragnhild. Men hun er med videre – i sine nærmeste, og i den store kretsen av alle oss som fikk oppleve et ærlig, ekte og fint menneske og venn.

Publisert: 28. mai 2003. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. september 2026.